

EVERT'S Memoarer

Gävle Museum

Dec 2000

Början.

Född den 6/5 1922 på södra BB i Stockholm kan man väl verkligen säga att jag är en äkta söderkis, inregistrerad i Hedvig Eleonoras församling i Stockholm. Efter fjorton dagar tog min mor mig med hem till sitt föräldrarhem i Gävle. Min mormor och morfar bodde på Arbetshusgatan 58. Eftersom jag var i ganska dålig kondition fick jag stanna där hos min morföräldrar. Det var en stor familj jag kom till eftersom alla barn till plåtslagarmästaren Per Johan Jäderberg då fortfarande var hemma. Tre pojkar var det och tre flickor. Sedan min mor åkt tillbaka till Stockholm, där hon hade sitt arbete blev jag, på mormors inrådan, kvar i Gävle. På så vis fick jag faktiskt tre mammor, som skötte om mig. Tur var väl det, för jag var i eländigt skick. Med mormor Anna-Mathildas, moster Gretas och moster Lisas hjälp fick de så småningom fart på mig. Det var med hjälp av kloka gubbar och gummor och de uppoffrande mostrarnas hjälp jag klarade mig vidare. Vill påstå att jag praktiskt taget är uppfödd med fyra mammor. De gav alla allt vad som gick att ge av kärlek och vård. Jag hade troligen en släng av engelska sjukan. Vid sex års ålder fick jag scharlakansfeber, naturligtvis av värsta sorten. Tillfrisknade från den sjukdomen men bommade att börja skolan och blev ett år försenad. Som sviter efter scharlakansfeber, uppstod barnreumatism. Jag blev öm i alla leder och fick en oförklarlig inflammation i höger öga. Efter nästan sextio år kom förklaringen till ögoninfektionen. Då hade läkarvetenskapen kunnat forska fram att den infektionen hade samband med min barnreumatism jag hade som ung. På Nynäs Kuranstalt

var jag i två somrar och kurerade mig. Troligen är det den behandlingen jag fick där, som gjorde att det blev stagnation i reumatismen. Det blev genom ledbanden olika formationsrubbningar i både händer och fötter. Men den intensiva ömheten i lederna blev mycket bättre. Skolarbetet klarade jag av normalt bra. Frånsett ett och annat busstreck, så var jag ganska bra i skolan och hade skapliga betyg. Jag minns hur malig jag var, när jag som alla andra skolkamrater fick slag på fingrarna, för att jag gjorde sattyg. I fyran och femman var jag t.o.m. ordförande i klassklubben Örnen. Efter att ha varit en ganska bra elev i de lägre klasserna var det med nöd och näppe jag klarade Högre Folkskolan. Jag uppfattade de åren som mycket jobbiga. Jag blev aldrig mobbad eller så, och hade många kamrater. Så blev jag då till slut så gammal, att jag måste tänka på vad jag skulle skaffa mig för yrke. Det var egentligen ett av de viktigaste besluten

som måste fattas i mitt liv. Enklaste sättet att lösa yrkesproblemet var att helt enkelt ge mig pension. Mormor, som var en klipsk kvinna protesterade mot detta. "Skall han gå hela livet som förtidspensionär menar ni", sa hon. Hur det nu var, så slog mormor och pensionsnämndens ordförande sina kloka huvuden tillsammans. Pensionsnämndens ordförande, Arne Wickström, hade flera av medlemmarna i pensionskommittén mot sig, kämpade mycket för att skaffa mig ett meningsfullt arbete. När jag på sommarlovet var klar för avfärd till Nynäshamns Kurhem för behandling av lederna fick jag en liten kamera inköpt på EPA för två kronor av mormor och morfar. En tvåkronorskamera inköpt på EPA gjorde att jag fattade mitt beslut att bli

EVERT'S Memoarer

Gävle Museum

Dec 2000

STOPP!

Eva undrar om
Ni ordnat med
**hemfotografe-
ring till jul?**

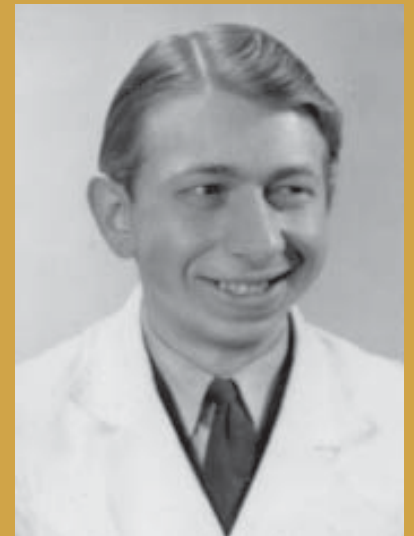
Ring och rådgör
om all slags
hemfotogra-
fering.

**FOTOGRAF.
EVERT JÄDERBERG**
Strömsborgsvägen 6 B. Best. tel. 6018.

(En av Evert's första annonser)

femtio rullar småbild och lika många 6 x 9 rullar per dag. Men eftersom jag visade att jag klarade av de flesta jobben i labbet så ökades lönen till tjugofem kronor i veckan. Nu hade jag fått blodad tand på fotoryket och jag talade noga om att jag skulle bli pressfotograf. Chefen Gunnar Herrmansson sa: "det förstår du väl, att

du med dina leder inte kan bli pressfotograf. En pressfotograf skall kunna hänga med överallt, när man är ute på snabba reportage." Men fotograf blev jag i alla dess olika specialiteter. Jag började med egen rörelse 1947. Plåtade mest bilder, som jag på eget initiativ tog i stan, i Boulognerskogen t.ex. Sålde sedan bilderna till gävletidningar och började på så sätt ge mig tillkänna. Kom så i kontakt med redaktörer, som sedan beställde bilder, som skulle vara till deras reportage. Hade turen att träffa på en red. Hecke Sandberg. Han rekommenderade mig till de andra redaktörerna. På så vis kom jag in i de kretsar, som behövde bilder varje dag. Min cykel med mopedmotor på framhjulet byttes snart ut mot en liten motorcykel Monark 60 kb. Minns att jag fick den vid middagstid en lördag. Hade föresatt mig att den skulle köras in sakta och försiktigt för att den skulle bli en bra hjälprea i

mitt arbete bara någon timme efter det jag installerat motorcykeln blev det larm om en storbrand i Forsbacka. Det var bara att med högsta fart sticka iväg till Forsbacka. Då var det inte att tänka på att köra ikapp med brandkåren, vilket jag ofta gjorde längre fram i tiden, när jag skaffat mig bättre transportmedel. Jag var emellertid tidigt på platsen och fick mina bilder. Jag hade mycket nytta och glädje av den lilla motorcykeln. Sedan steg kraven på att jag måste ha en större mc med finesser på. Så här efteråt har jag svårt att förstå hur bra det gick att hantera en så pass stor mc som en 200-kubikare James. En av mina kompisar köpte sig också en likadan mc. På dem körde vi en långresa ända till Töcksfors i Värmland. Det förvånade mig och hela min omgivning hur jag överhuvud taget orkade hålla en mc i styr på en så lång resa. Eftersom jag höll mig med vänner nere på brandkåren så fick jag en väldigt fin service av brandgrabbarna. De såg ofta över motorcykeln och smörjde den, så att alla reglage gick perfekt och framför allt så lätt som möjligt.